

OBEDRZEĆ (1) *vb pf*

inf ob(e)drzeć.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Zdjąć gwałtownym ruchem, zedrzeć [co]: [Waleryjan pan rzymski] czarno wŹytko obbić dał/ y czarny Źtoł przed łobą poŹtawić kazał. [...] A thák [...] pomyŹlił łobie/ iŹ podobno ieŹt tákich wiêcej co to mnie zá połmiech máia/ kazał okná otworzyć/ łukno obedrzeć/ Źtoł wyŹtawić/ y potym wŹytko w łobie przełomił/ á dobrej myŹli vŹywał. RejZwierc 153v.

Formacje współrdzenne cf DRZEĆ.

Cf **OB**DARCIE, **ODRZEĆ**

LW